

re hænder, mere tid til omsorg, mere tid til sprogstimulering og mere tid til det, der gør, at vores børn bliver så store og stærke og trygge, at de kan gå i skole og få en sund udvikling. Det bliver der ikke mere tid til, det bliver der jo ikke flere hænder til.

Tværtimod er der under den her regering blevet færre hænder i børnehaverne. Der er flere børn pr. voksen nu, end der var tidligere, så jeg synes ikke, at det er rimeligt at bilde forældrene ind, at man gør det bedre, når det, man rent faktisk har gjort, er det stik modsatte.

Kl. 15:31

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Finansministeren.

Kl. 15:31

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Ja, der er noget, jeg ikke forstår. For hvis ikke det er til fordel for børnene i pasningstilbuddene, at medarbejderne opkvalificeres i de fag, de virker i, så forstår jeg simpelt hen ikke, hvorfor vi skal bruge kræfter på at opkvalificere personalet; altså, det forstår jeg simpelt hen ikke. Jeg forstår da heller ikke, hvorfor det er en socialdemokratisk såkaldt velfærdsrettighed i det her katalog over detailstyring at kommunerne, at man skal sætte standarder for, hvor stor en del af personalet der skal have en faglig uddannelse, hvis det er fuldstændig ligeegyldigt. Jeg forstår egentlig heller ikke, hvorfor landets forældre overhovedet ikke må mærke en kvalitet i forlængelse af kvalitetsreformen, altså at kvalitetsreformen øjensynlig skal holdes helt væk herfra, og at den slet ikke må adressere børnefamiliernes vilkår; ja, det forstår jeg ikke.

Jeg har altså det synspunkt, at når vi arbejder med kvalitet i den offentlige sektor, skal det jo komme alle til gavn, både de ældre, de unge og børnefamilierne, og at det så pludselig skulle være nærmest sådan kriminelt under en overskrift, der hedder kvalitetsreform, også at lave nogle tiltag, der adresserer ønsket om at lave kvalitetsløft på børnepasningsområdet, forstår jeg simpelt hen ikke.

Når jeg har nærstuderet Socialdemokratiets forslag i forbindelse med velfærdsrettigheder, synes jeg jo sådan set, at der her egentlig er nogle ting, der trækker i den retning, vi faktisk arbejder med, og jeg kan ikke genkende billedet af, at der skulle være tale om noget løftebrud. Jeg har meget detaljeret gjort rede for, hvordan halvdelen af pengene er udmøntet, og hvordan den anden halvdel nu bliver bragt i spil.

Kl. 15:33

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak. Fru Karen Hækkerup.

Kl. 15:33

Karen Hækkerup (S):

Jo, men jeg kan så bare sige, at det jo ikke er, fordi vi ikke mener, at det bliver bedre, at flere pædagoger har en uddannelse; det går vi stærkt ind for. Vi synes bare, det er noget fup at bilde forældrene ind, at det var de penge, man lovede dem tidligere, da man lovede de 2 mia. kr. Det var nemlig ikke det, man lovede. Det med kvalitetsreformen er jo noget, man først har fundet på siden hen.

Hvis jeg må citere Henning Pedersen fra BUPL, siger han, at trepartsaftalen jo handler om de ansattes vilkår. Valgløftet var til at forbedre kvaliteten for børnene, og selv om det selvfølgelig er en sammenhæng, så var det ikke den oprindelige hensigt med den milliard.

Det vil altså sige, at folk ikke mener, at der er den sammenhæng mellem den trepartsaftale, man har lavet med BUPL, og de kvalitetsreformforhandlinger, man nu vil til at lave, som finansministeren siger der er.

Jeg mener, at når man har lovet at give nogle penge, så skal man holde sit løfte, alt andet er uærligt. Og når man har lovet at ville forbedre forholdene for børnene, så skal man gøre det.

Så er det selvfølgelig fint, at man sideløbende sørger for at opkvalificere pædagogerne, og at man sørger for, at de studerende kan få bedre forhold under deres uddannelse.

Men det, der var behov for, var jo også flere hænder til at passe børnene. Og der må man jo bare sige, hvis man kigger på tallene og ser på, hvordan det ser ud lige nu i børnehaverne, i forhold til hvordan det var, da den socialdemokratiske ledede regering var der, så er der jo mange flere børn i dag pr. voksen i børnehaverne. Man kan sige, at antallet af voksne i vuggestuerne er faldet med 7 pct., i børnehaverne med 10 pct. og i de aldersintegrerede institutioner med 6 pct. Det vil altså sige, at der er flere børn pr. voksen i dag, end der var engang. Alligevel står man nu og siger, at man lover at forbedre forholdene – nogle løfter, man så oven i købet render fra.

Det synes jeg bare ikke man kan være bekendt, og derfor synes jeg, det ville klæde regeringen at sige: Vi er altså kede af det, vi fik ikke holdt det løfte, vi havde givet, nu vil vi prøve på en anden måde. Sig det dog ærligt, det tror jeg mange vil kunne forstå. Hvad folk ikke kan forstå er, at man genbruger de samme penge, de